

מלכת המים

1978

משעם העולם הזה

בחסות:

דובק

יצרני סיגריות איכות
לחטלה מ-40 שנה

„בנייני אנוהים גינדי“

קבקבי וסנדלי גלי-גלי
יצרני סנדלים ונעלים
לנשים גברים ונוער

תכשירי איפור MARY QUANT

בגדי ים וחוף

תכשירי שיער

יצרני האופנה

חברת התעופה **OLYMPIC AIRWAYS**
חברת התחבורה **EGGED TOURS**
אגד תיור

המועמדות הסופיות

יצאו כשהם אותנים בביטנם. הם מיהרו למכונת שחנתה מול מלון פאן אחריון בבתיים והחלו להקיא. הם לא היו היחידים. כמותם חשו ברע מאות מוזמנים אחרים, שבאו להשתתף בחתונה שנערכה באולם נופיים שבמלון המשותף, ולקו בי הרעלת קיבה.

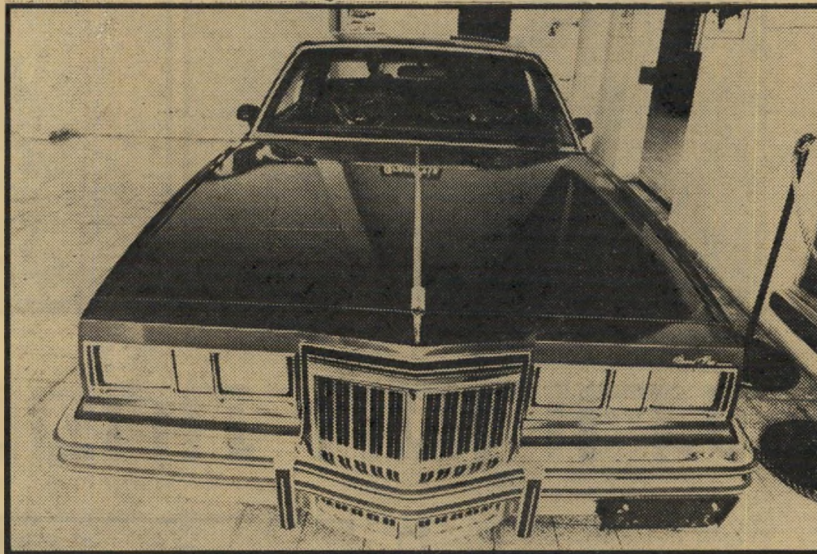
דבר הרעלת הקיבה ההמונית שאירעה בסוף חודש מאי, הובא לידיעתו של התבר רואן המחוזי של משרד-הבריאות, גבריאל פטו, התברואן מיהר להשתמש בסמכותו והוציא צו-סגירה מינהלי נגד אולם השמי חות השייך להגרי פרץ, אלברט מרש, וצדוק אשכנזי, לבדי מתנאי התברואה היורדים שנתגלו במקום, התברר שהאולם הופעל ללא רישיון. על-כך הגיש עורך-הדין אמנון רודה, סגן בכיר ראשון לפרקי ליטת מחוז תל-אביב, כתב אישום נגד השלושה. הם הואשמו בשני סעיפים: ייצור מזון בתנאים ירודים והפעלת אולם שמחות ללא רישיון.

ראש בקיר. למחרת באו שלושה גברי תנים אל התברואן המחוזי וביקשו ממנו לבטל את הצו שהוציא לסגירת האולם. אחד מהם היה הנרי פרץ, מבעלי האולם. ושני האחרים — ידידיו.

על מה שאירע באותו מיפגש סיפר התברואן בבית-המישפט: „באו אלי הר נאשם הנרי פרץ ושני אנשים אחרים שהתי נהגו בצורה פראית. אחד מהשניים הטח את ראשו בקיר. חשבתו שראשו יתפוצץ.

נבה אלפי
מיספר ירוק להשכיר

המכוננית „גראן פרי“ שנקנתה עליידי אלפי
„מאהמאתיים לירות עלובות...“

השני היה גברתן במישקל של יותר מ-100 קילוגרם. במילים די גסות הוא איים עלי, שאני חייב לבטל את צו-הסגירה. אחר-כך אמר לי הנאשם הנרי פרץ, כי מזמיני האירוע לאותו ערב הם מאנשי העולם התחתון, והוא חושש שיהרגו את אישתו ואת ילדיו אם האירוע יתבטל בגלל צו סגירה. אחרי זה — כך אמר לי — לא יהיה לו מה לחפש בחיים והוא יבוא למישרד הבריאות לחפש אותי...“

אך גם סצנת הטחת הראש בקיר לא שינתה את החלטת מישרד הבריאות וצו הסגירה נותר בתוקפו. לא פחות תקיף היה שופט השלום חיים-שימחה נחמני, שפסק את דינם של הנאשמים לחובה. שופט השלום לא נעתר לבקשת פרקליטם של בעלי האולם, עורך-הדין משולם שפרן, שטען כי האולם והמלון כולו עוברים תהליך של שיפוץ וביקש, לפיכך, לדיחות את סגירת האולם ולתת לבעלי הוות נוספת להשיג רישיון כחוק. „אתה לא מצפה ממני שאתן תוקף חוקי לצעד בלתי-חוקי,“ העיר על כך השופט.

אך יחד עם זאת לא נעתר השופט גם לבקשת התובע רודה, שדרש מיצוי מלוא מידת הדין עם הנאשמים, והטלת קנס מירבי של 50 אלף לירות.

התובע עשה חישוב מהיר והעלה ש-50 אלף לירות הינם הכנסות הנאשמים מחתונה אחת.

אך השופט נחמני הסתפק בקנס של 1,000 לירות על סעיף האשמה הראשון ו-3,000 לירות על סעיף האשמה השני.

100 אחוזים, ובנוסף לכך קיבל הלוואה של 25 אלף ל"י בריבית נמוכה. ולטווח ארוך, כדי להקל עליו את הרכישה. היבואן הסכים לקבל את המכוננית שקנתה אלפי, שכבר הובאה ארצה, ולהזמין במקומה מכור בית אחרת. אך אלפי אינו מוכן לכך. „אביזרים מיוחדים, אלפי עצמו מכי חיש ושידע על ההגבלה. גם כשנודע לי הדבר, ופנית ליבואן, ענו לי ישוה מאוחר מדי.“

עזרא לביא, מנכ"ל חברת נוע, המייבאת לארץ את מכוניות פונטיאק, טוען כי הרי סוכנות מוכנה להחליף את הרכב שניקנה כבר ברכב קטן יותר. להבריו יש במכוננית שהוזמנה פריטים מיוחדים, שהגדילו את מחירה באלפי לירות, כגון גג מחומר סקאי וצמיגים מיוחדים. לולא פריטים אלה היה מחירה של המכוננית זול יותר.

„כשהזמנתי את כל האביזרים האלה, לא תיארתי לי שהם יעלו כל כך הרבה,“ אמר אלפי. להבריו יתבע את משרד-הביטחון לדין, כדי שיכיר בו ככנסת צה"ל. הרי מודעה שפירסם ובעיתון לא הביאה לו את התוצאות המצופות. „אזרחי-ישראל ובעלי המצפון“ לא מיהרו לשלוח את תרומותיהם, „פרט לאיזה מאהמאתיים לירות עלובות,“ אומר אלפי.

מישפט

כמה עולה הרעלת קיבה

המוזמנים קיבלו הרעלת קיבה התברואן — איזומי, ובעלי האולם — כאב ראש. ובני הזוג, שלבשו בגדי ערב הדוריים,